

Jackie van Laren

Tegenstroom

Als de serieuze Martin de ware liefde wil vinden,
moet hij kiezen: het verleden of de toekomst,
de stad of het eiland, zijn hoofd of zijn hart

Deel 4 in de *Eilandliefde*-serie

Martin

Wat voorafging

Martin en Wende Freriks, broer en zus, hebben het altijd verrassend goed met elkaar kunnen vinden. Martin heeft zich altijd voorgesteld dat ze de vertrouwde vriendschap uit hun jeugd zouden kunnen voortzetten als volwassenen. Het is dus wel even wennen voor Martin als Wende smoorverliefd wordt op de eigenaar van een strandtent op een van de Waddeneilanden, hoog in het noorden van het land, en vrijwel direct bij hem intrekt.

Martin kan het gelukkig ook ontzettend goed vinden met Axel, de geliefde – en intussen verloofde – van zijn zus. Hij voelt zich thuis bij strandtent Grote Vis en de vriendengroep met Vinnie, Milena, Cam en Mayke, die zich in het afgelopen jaar rondom de Vis verzameld heeft. Hij heeft zijn ervaringen als architect ingezet om voor Grote Vis vakantiehuizen te ontwerpen, voor de uitbreidingsplannen die Wende en Axel hebben bedacht, en hij vindt het leuk om Axel, Vinnie en Cam te helpen bouwen wanneer hij er de tijd voor heeft.

Zijn vriendin Gwen, met wie hij sinds de middelbare school al een knipperlichtrelatie onderhoudt, is niet zo dol op de Wadden. Zij wil niet hoeven wedijveren met een leuke groep vrienden, zij wil Martin voor zichzelf. Ze heeft zich in het hoofd gehaald dat ze zwanger wil worden en een gezin wil stichten met Martin, ook al is Martin zelf er niet van overtuigd dat dit het juiste moment in zijn leven is. Of, al durft hij dat zichzelf nauwelijks toe te geven, dat Gwen de juiste persoon is om zo'n stap mee te zetten.

Wende heeft het nooit begrepen: Martin was op de middelbare school smoorverliefd op Elodie, het mooiste meisje van de klas, maar die zag hem niet staan. En toen, opeens, stapte hij over naar Gwen, en sindsdien lijkt het alsof hij maar niet van haar los kan komen, terwijl het maar de vraag is of hij zo ooit echt gelukkig gaat worden...

I

Ik heb het op het moment ontzettend druk. Ik heb twee klussen lopen: een kleine nieuwbouwwijk in Gouda en een boerderijrestauratie in Groningen. Ik rij me een ongeluk, met mijn private lease Dacia, maar mijn werk voor die nieuwbouwwijk is al bijna klaar en hoewel het een saaie klus is – ik ben er heel laat bij gehaald, maar ik heb toch nog net op tijd een paar structurele blunders weten te voorkomen – betaalt het goed. Als bonus kunnen Gwen en ik tijdelijk in de modelwoning wonen die als eerste af was. Nu alle huizen al lang en breed verkocht zijn is die modelwoning eigenlijk niet meer nodig, en de kopers ervan komen pas over vijf maanden, als de rest van het project ook wordt opgeleverd. De andere huizen zijn nog niet ver genoeg gevorderd om bewoonbaar te zijn, dus doordat wij nu min of meer midden op de bouwplaats wonen is er meteen wat toezicht. Handig voor het project. Misschien niet zo heel gezellig voor ons, maar we zitten hier de komende vier maanden wel voor bijna niks.

Het is niet mijn soort huis, niet mijn soort buurt en ook niet mijn soort stad, maar omdat we nog geen huis hebben gevonden waar we allebei tevreden mee zijn, klaag ik nu

even niet; ik ben blij dat we ergens wonen en dat ik een beetje kan sparen. En dat ik genoeg tijd overhoud om ook een klusje erbij te pakken dat ik echt leuk vind. Die boerderij in Groningen, dus.

Prachtig historisch gebouw, die boerderij, ligt ook heel mooi. Ik hou van die platte weidsheid van het noorden. Het is vooral liefdewerk, hoewel met de langzaam op gang komende overheidssteun voor de gedupeerden net niet helemaal oud papier, gelukkig. Aardbevingsschade, natuurlijk. Met de juiste ingrepen is het pand nog wel te redden, maar ik heb me een hoedje moeten rekenen hoe ik het moest doen om het historisch aanzicht niet te bederven en binnen het budget van de bewoners te blijven. Het is wel een eind rijden iedere keer, maar dat vind ik niet zo'n straf. Het is daar zo mooi.

Hoe het ook zij, het werk heeft me de afgelopen weken lekker van de straat gehouden. Zo lekker dat ik nauwelijks heb kunnen nadenken over wat er onder mijn neus aan het gebeuren is. Het zal wel vermijdend gedrag zijn; ik heb het zelfs nog niet eens aan mijn zus verteld, en die belt me zo'n beetje iedere twee dagen op. Ze maakt zich zorgen om me, die ouwe gek.

We hebben altijd al goed met elkaar op kunnen schieten, Wende en ik; wij hadden als kinderen echt nooit ruzie. Andere broers en zussen rukten elkaar de haren uit de kop en sloegen elkaar blauwe ogen, maar Wen en ik niet. Wij speelden samen, bouwden samen boomhutten en stonden schouder aan schouder als op school iemand een van ons te na kwam. Heerlijk vond ik dat, hoewel ik me nooit heb gerealiseerd hoe heerlijk, tot nu, nu we elkaar niet zo heel vaak meer zien. Ik heb me denk ik altijd wel voorgesteld dat we bij elkaar in de buurt zouden wonen als volwassenen,

zodat we vrolijk door konden gaan met goed met elkaar opschieten, zelfs al hadden we partners en gezinnen. Maar Wen woont op de Wadden, sinds vorige zomer. En dat is nog verder rijden dan mijn verzakte boerderij.

Ik ben blij voor haar, hoor: ze heeft het er ontzettend naar haar zin, en haar vriend – o nee, haar verloofde inmiddels – is een goeie peer. Heel gek op haar, zorgt goed voor haar. Heb ik wel even op gelet. Ze zit lekker midden in een gezellige groep mensen van onze leeftijd, en ze heeft ook werk waar ze van geniet: ze runt Grote Vis, de strandtent van haar verloofde. En van haar, ondertussen: hij heeft haar mede-eigenaar gemaakt. Als dat geen echte liefde is, dan weet ik het ook niet meer.

Het gaat haar goed af, ze is altijd ontzettend praktisch en aanpakkerig geweest, en ze stikt van de goeie ideeën. Ze heeft met Axel, die vent van haar dus, bedacht dat er een soort huisjesparkje bij die strandtent moet komen. Ik heb iets voor ze ontworpen, ik heb zelfs al een beetje mee staan bouwen zo rond de jaarwisseling en in het begin van het nieuwe jaar. Te gek project. Ik zou daar natuurlijk niet full-time aan kunnen werken, alleen al vanwege het geld en, eh, mijn huidige situatie, maar als het aan mij lag scheurde ik er ieder weekend naartoe om vrolijk mee te zagen en te timmeren met die jongens daar. Axel, Vinnie en Cam, ze hebben allemaal hun eigen taken in en om de Vis, en we hebben ook nog een soort gelegenheidsbandje. Dat heet Big Fish, heeft die idioot van een Cam bedacht, en onze muziek klinkt helemaal niet slecht als we een beetje ons best doen. Cam waardeer ik ook echt; ik lach me een breuk om hoe droog die gast uit de hoek kan komen, met zijn moeilijke, deftige woorden.

Ik kom er alleen niet aan toe om mijn bas te pakken en

eens even lekker te spelen als ik in mijn eentje ben, en nu al helemaal niet meer natuurlijk.

Want mijn vriendin.

Houdt niet zo van die herrie.

Houdt ook niet zo van de Wadden.

Heeft tegenwoordig altijd gelijk.

Want ze is zwanger.

Ja, oké, natuurlijk vind ik het leuk dat ik vader word, het is bijzonder en speciaal en het schijnt goed te zijn om voor je dertigste kinderen te krijgen omdat je dan nog lekker jong en flexibel bent, maar...

Ik had gewoon graag ook iets te zeggen gehad over de timing. Ik weet wel dat we er al een tijdje over aan het praten waren, maar tegelijk hebben we ook een behoorlijk problematische periode achter de rug – met de feestdagen wist ik niet eens meer zo zeker of het nog wel aan was – en ik geloof dat ik het toch prettiger had gevonden om onze relatie eerst even te laten stabiliseren. Het was wel fijn dat het weer een beetje goed kwam, maar dat wil nog niet zeggen dat alles wat eraan is voorafgegaan, zomaar is verdwenen.

Wen zegt altijd van me dat ik een doedel ben en dat ik over me heen laat lopen, maar dat vind ik zelf eigenlijk niet: het is meer dat ik af en toe even tijd nodig heb om over dingen na te denken. Wat ik ervan vind, hoe ik me erover voel. Ik ga op dat gebied gewoon niet zo hard, en hoewel Gwen en ik eigenlijk al best lang bij elkaar zijn, is het niet altijd makkelijk geweest. Aan, uit, half aan; we hebben al van alles meegemaakt. Met Gwen ging het meestal veel harder dan ik met mijn gevoel kon bijhouden. Was ik net gewend aan iets, was het ineens weer helemaal anders. Om doodmoe van te worden; ik zal er wel te rechtlijnig voor zijn. Ik hou van een relatie als een huis: je steekt er tijd in, je

bouwt het op, en dan staat het er, stevig en betrouwbaar. Met Gwen had ik voor mijn gevoel de afgelopen jaren meer een relatie als een tent: je bouwt hem op en vervolgens breek je hem weer af, en misschien zet je hem dan ergens anders weer op, of je neemt een andere tent. Nu zijn we vrij abrupt van een tent gepromoveerd naar een caravan, maar het is nog steeds geen huis.

Eigenlijk wil ik dat helemaal niet zo, en zeker niet als er een kind bij komt. Maar het moment waarop ik iets te willen had is dus gepasseerd; ik leef nu onder de knoet van Zwangerzilla en ik begraaf me zo goed en zo kwaad als dat gaat in mijn werk.

Ik hoop wel dat ze een klein beetje kalmeert als de beruchte eerste drie maanden verstreken zijn; ik moet er niet aan denken dat ik daarna nog zes maanden met zo'n tiran moet samenwonen. Gisteren trok ze mijn hoofd er bijna af omdat ik een puntje brie had gekocht. Rauwmelkse kaas! Hoe durfde ik het in de ijskast te leggen! Alsof de hele inhoud van de ijskast oneetbaar was geworden door dat ene stukje kaas. Ze hoeft het toch niet op te eten? Dat doe ik wel voor haar, en met alle liefde ook nog.

Als ik thuis kom – nou ja, thuis, er staan eigenlijk nauwelijks spullen van mij, want alles ligt nog in de opslag bij mijn ouders in Doornsteek – valt me iedere keer weer op hoe weinig eigen het is. Het lijkt wel een hotelkamer.

Hoe dan ook, ik kom binnen en loop tegen een behoorlijke, of eigenlijk een onbehoorlijke, puinhoop aan. Zeker de helft daarvan heb ik op mijn geweten; ik ben heel georganiseerd in mijn werk, maar een eersteklas chaoot als ik thuis ben. Wende zat me vroeger altijd te pesten als ik weer eens wat kwijt was in mijn rotzooi.

Maar de woonkamer bevat minstens een dubbele dosis chaos vergeleken met toen ik vanmorgen het pand verliet. En midden in de chaos zit Gwen voor de televisie met het geluid uit. Ze heeft een afwasteiltje op schoot en ze staart wezenloos in het niets. Zo te zien, en te ruiken aan de volledige afwezigheid van kookgeuren, heeft ze het niet nodig gevonden om iets met eten te doen, waar ik stiekem wel van baal. Het is al half acht, ik ben de hele dag druk aan het werk geweest en mijn maag knort. Ik ben geen traditionalist en ik vind natuurlijk niet dat het enige recht van de vrouw het aanrecht is. Maar ik heb wel alles geregeld, tot en met het huis waar we nu in zitten, ik ben op dit moment de enige verdiener, en Gwen heeft behalve zwanger zijn verder helemaal niks omhanden, want ze had een of ander in-tween-officemanagement-baantje bij een uitzendbureau in de buurt dat ze de dag na de positieve zwangerschapstest aan de wilgen heeft gehangen. Is het gek dat ik dan denk dat ze misschien best de moeite had kunnen nemen om iets te eten te maken?

Ze kijkt me aan over de leuning van de bank met een blik alsof ze vandaag een lange lijdensweg heeft afgelegd.

‘O, Martin,’ verzucht ze, ‘ik kan gewoon niet kiezen, ik krijg ze niet helemaal in elkaar en ik ben zo ontzettend mísselijk; ik heb denk ik avondmisselijkheid in plaats van ochtendmisselijkheid.’

En pas dan zie ik echt goed wat die enorme extra rotzooi in de woonkamer heeft veroorzaakt. Er staan twee volledig uitgepakte maar half geassembleerde wandelwagens in de woonkamer, compleet met regenschermen, parasols, muggennetten en andere meuk. Een set is roze met paars en ziet er een beetje uit als een iets te ver door geëvolueerde bureaustoel met een duwstang, de andere is zilver met zwarte

luipaardvlekken en er staat Maxi-Cosi op. Als ik verder de woonkamer in kom en om de hoek de keuken in kijk, zie ik dat die helemaal vol ligt (en ik bedoel ook echt helemaal vol – bijna tot aan het melkglazen plafondschotheltje aan toe) met half kapotgescheurde kartonnen dozen, bubbeltjesplastic, bindstrips en brokken piepschuim.

‘Jezus!’ is alles wat ik in eerste instantie kan uitbrengen. Want: 1.) Er staat een godsvermogen aan babytransportmiddelen in huis; een godsvermogen dat ik misschien best heb, maar dat ik niet graag over de balk gesmeten zie zonder dat ik daar op z’n minst ook over heb mogen meedenken; 2.) De zwangerschap is de magische drie maanden nog niet voorbij: een simpel rekensommetje leert dat je na die magische drie maanden nog een half jaar hebt om een baby-Rolls-Royce naar keuze aan te schaffen, en dan weet je tenminste zeker dat er uiteindelijk ook iemand in komt te liggen; en 3.) Hoe krijg ik al dat karton snel uit de keuken, zodat ik zelf iets te bikken kan maken, want ik heb eten nodig.

Ik maak er maar niet te veel woorden aan vuil en begin de hele boel weer in te pakken. Dat is nog best een puzzel, want ik moet die stukgescheurde dozen weer in elkaar tapen, en maar hopen dat de webwinkel die de hele boel heeft gebracht, het zo ook weer mee wil nemen.

‘Mart, wat doe je,’ hijgkreunt Gwen vanaf de bank, met haar afwasbakje onder haar kin.

‘Hoe ziet het eruit, wat ik sta te doen,’ grom ik; ik ben meestal niet snel geërgerd, maar nu is het dan toch zo goed als gelukt.

‘Maar ik weet nog niet welke ik neem!’

‘We, ik bedoel dus wij, jij en ik, samen; wij nemen nu nog even niks. We gaan sowieso even wachten tot alles

zeker is, voordat we een heleboel loeidure babyspullen gaan kopen, Gwen. En dan wil ik het er eerst over hebben, samen, voordat je een of ander babykamerameublement bij een designwinkel bestelt. Ik wil dingen als ledikantjes en commodes en zo gewoon zelf ontwerpen en liefst ook nog zelf maken, passend bij het huis waar we uiteindelijk gaan wonen. Zo, ik zet het in de gang: waar heb je het besteld?’

‘Van Wijk Superbabystore.’

‘Goed. Als jij nu even aangeeft dat het weer opgehaald moet worden, dan ga ik eten maken.’

‘Ja maar, dat wil ik helemaal niet!’

Ik kijk op het etiket van een van de dozen en zie daar een ordernummer; de webshop is natuurlijk zo gevonden op mijn mobiel.

‘Inlognaam en wachtwoord,’ zeg ik tegen Gwen.

Ze kijkt me glazig aan en maakt een halfhartige kokhalsbeweging, maar geeft me dan toch wat ik nodig heb. Ik heb al vier eieren in een koekenpan liggen als ik met mijn andere hand de retourafpraak bevestig.

Even later plof ik naast Gwen op de bank met een bord met vier gebakken eieren, ham en kaas en een paar plakken tomaat. Mayo en ketchup, en een glas melk.

Ik begin te eten; één oog op het nieuws, één oog op mijn bord.

Gwen observeert me terwijl ik eet. ‘Eh... waar is mijn eten dan?’ vraagt ze na mijn derde hap.

‘Serieus?’ zeg ik met mijn mond vol.

Ik zit nog een hele tijd op die bank: als mijn eten op is ruil ik mijn bord in voor mijn laptop en ga rustig de permanente dakbelasting voor de boerderij in Groningen nog eens doorrekenen. Gwen is dan al naar boven vertrokken

zonder nog iets tegen me te zeggen.

Ik heb ook niks tegen haar gezegd; ik weet niet wát ik zou moeten zeggen. Ik ben intussen niet eens meer geërgerd; ik ben de ergernis voorbij en voel me vooral leeg en afgestompt.

Uiteindelijk leg ik mijn laptop op de goedkoopste salontafel die de Ikea in de aanbieding had en strek me uit op de bank. Er ligt een kussentje en onder de tafel liggen een paar fleecedekens. Ik denk nog dat ik eigenlijk het licht en de televisie uit moet doen, maar dan slaap ik al.

‘Martin? Martin, liefje, ik heb koffie voor je gezet...’

Ik trek met frisse tegenzin een ooglid omhoog, maar ook alleen omdat ik inderdaad koffie ruik, en ik ben even de weg kwijt. Waar lig ik nou? O ja, op de bank, ik ben hier zeker in slaap gevallen gisteravond.

Langzaam komt de vorige avond terug in beeld. Hoe ik thuiskwam, wat er daarna gebeurde. Gwen en ik hebben niet echt ruzie gehad, maar toch heb ik een ongelooflijk rotgevoel. Een zure smaak in mijn mond. Een... ik weet niet precies, een soort naderend onheil. Hoe moet dit ooit goed komen? Hoe moet dit ooit van een caravan een stevig bakstenen huis worden als zij zo met mij omgaat en in alle eerlijkheid, ik zo met haar? Want laten we wel wezen, zeg ik tegen mezelf terwijl ik me overeind hijs en een mok hete, zwarte koffie aanneem. Laten we wel wezen. Ik was gisteren dus eigenlijk gewoon te beroerd om zelfs maar de moeite te nemen ruzie met haar te maken.

En wat zegt dat over mij?

Dan ben ik toch ook niet goed bezig? Ik bedoel, zij is niet goed bezig door alles zo door te drammen en niks te overleggen en zomaar mijn zuurverdiende centen over de balk

te smijten (ja, geef het nou maar toe, Martin Freriks; het is geen mooie gedachte maar je hebt hem wel), maar ik kan niet eens de energie opbrengen om er met haar over in gesprek te gaan. Omdat ik geen puf heb om de ruzie die dat vast gaat worden, te doorstaan, omdat ik weet dat er toch uiteindelijk niks zal veranderen. We hebben van de week al twee keer zo'n moment gehad, en ik kan het uittekenen. Ik reageer, zij speelt de vermoorde onschuld, of ze gooit het op de hormonen, of zegt dat ik niet zo lelijk mag doen omdat ze toevallig wel zwanger is van mijn kind en ze mijn respect verdient. En als ik toch doorzet en ze moet toegeven dat wat ik zeg niet helemaal onredelijk is, dan keert ze om als een blad aan een boom: duizend verontschuldigen, verleidelijke lachjes en beloftes voor de slaapkamer, maar op het laatste moment gebeurt er alsnog niks omdat dat zogenaamd niet goed zou zijn voor de prille vrucht.

Niet dat ik wanhopig ben, of dat ik alles ophang aan een goeie beurt, maar als je ruziemaakt en je maakt het maar half goed aan het eind, dan is dat op alle mogelijke fronten onbevredigend. Niet alleen fysiek. Op een soort passief-agressieve manier lijkt ze dan alsnog te winnen, en voel ik me dubbel een lul: alsof ik zo nodig moet met mijn basale driften terwijl zij een broos, zwanger poppetje is.

Ik voel me eigenlijk altijd al links en rechts de kamer door gemanipuleerd door Gwen, maar zolang dat ongeveer in de richting is die ik zelf sowieso al op had willen gaan, vind ik het niet zo'n probleem.

Nu vind ik het wel een probleem.

Steeds meer, eigenlijk.

Zo erg een probleem dat ik het spel helemaal niet meer wil meespelen, en dus de discussie niet aanga. En dat vind ik dus van mezelf ook niet oké, want op een bepaalde

manier is dat toch respectloos, dat je je partner niet voor vol aanziet en denkt: laat maar?

‘Heb je gisteren nog zo hard gewerkt dat je op de bank in slaap bent gevallen?’ Gwen is weer poeslief tegen me, en ze glimlacht ook nog zo zonnig. Dat was waarom ik haar in eerste instantie leuk vond; ze kan zo’n leuke, lieve glimlach hebben, maar dat weet ze intussen maar al te goed en het is altijd maar weer de vraag of die glimlach helemaal echt is.

God, wanneer ben ik zo’n lelijke cynicus geworden?

‘Oef, ja, shit, sorry, Gwennie, ik was denk ik gewoon ineens helemaal van de wereld.’

‘Al het licht was nog aan, en de tv ook, ik was nog even bang dat de voordeur niet op slot was!’

Ik lach een beetje vreugdeloos. ‘Zo’n sukkel ben ik nou ook weer niet, hoor!’

‘Nee, nee, zo bedoel ik het niet! Ik dacht alleen... dat je misschien boos op me was dat ik die kinderwagens had besteld, en dat je daarom niet naar boven was gekomen. Maar volgens mij was je gewoon heel erg moe. Toch?’

Ze kijkt me aan met haar hoofd een beetje schuin, haar haar valt aan één kant over haar schouder en ik zie ineens weer – soms gebeurt dat zomaar – hoe ongelooflijk mooi ze eigenlijk is. Wat een geluksvogel ik toch ben, dat zo’n mooi meisje met mij wil gaan.

Nou ben ik niet ijdel, maar ik weet wel dat ik er zelf ook niet direct uitzie als een trol. Dus stel je voor hoe goed onze kinderen wel niet moeten lukken... En bij die gedachte voel ik, heel onverwachts, een glimlach opkomen op mijn gezicht.

‘Kijk, daar is mijn lieve Martin weer!’ zegt Gwen. ‘Ik was al bang dat je door iemand was meegenomen, en dat

ik er die brombeer van gisteren voor in de plaats had gekregen.’

‘Ik heb alleen maar hard gewerkt de laatste paar weken; ik ben wel even aan een pauzetje toe. Hé, kunnen we niet... Als we nou dit weekend even bij mijn zus langsgaan? Dan kunnen we op de heenweg langs die boerderij rijden, en kan ik je laten zien waar ik aan werk, wat er bijzonder is aan dat pand; ik weet er intussen veel vanaf. Ik ben volgens mij de historische bouwkunde-expert van de buurt aan het worden, of misschien zelfs wel van de wijde omtrek; er was al iemand die me wilde voorstellen aan Den Haag als expert in verband met aardbevingsschade. Heb ik natuurlijk gauw nee op gezegd; dat is een wespennest waar je niet in verzeild wilt raken als onafhankelijk architect.’

Gwens ogen beginnen meteen te glanzen. ‘O, had je dan op het Binnenhof moeten werken?’

‘Dat denk ik niet, maar ik zou er waarschijnlijk wel regelmatig op een of ander matje worden geroepen.’

‘Maar het zou toch cool zijn, als je daar zou werken? Lunchen met Mark Rutte, dineren met Lilian Marijnissen, en borrelen met alles ertussenin.’

‘Ja, en iedereen die probeert de schuld bij jou te leggen: de bestuurders, maar ook de gedupeerde bewoners. Je kunt zo’n rol eigenlijk niet goed vervullen: er verliest altijd wel iemand. Nee, daar bedank ik toch voor, hoor.’

‘Ik had in Den Haag best kunnen aarden.’

‘Maar ik niet, dat weet ik nu al. Ik heb eerder platteland nodig dan stad: weidsheid en groen. Daar gedij ik in. Daarom stelde ik ook voor om een weekendje naar het eiland te gaan. En natuurlijk omdat ik mijn zus graag weer even wil zien. We kunnen volgens mij zo bij haar en Ax logeren, en dan kunnen we ze ook in levenden lijve vertellen dat je

zwanger bent. Dat vind ik toch wel heel veel leuker dan aan de telefoon, of op de app.'

Gwen trekt een vies gezicht. 'O nee, vreselijk, ik wil daar echt niet naartoe, hoor! Kunnen we niet naar Parijs of zo, iets romantisch, iets met een beetje meer luxe, als je even een minibreak wilt? Ik vind je zus aardig, hoor, en haar verloofde is ook een leuke jongen, maar dat huisje waar ze in wonen! Zo donker en muf en oud, en alles is er ook nog zo verschrikkelijk ouderwets. Dat meubilair alleen al! Ik begrijp niet hoe ze het er uithoudt.'

Ik weet ook wel dat Gwen eigenlijk niks moet hebben van de Wadden, en al helemaal niet na onze laatste escapade daar (hoe goed die ook voor ons is afgelopen), en normaal gesproken zou ik haar denk ik wel haar zin geven en een hotelletje in Parijs zoeken, maar nu?

Er is te veel tegelijk aan het gebeuren, ik heb dingen gedacht waar ik eigenlijk nog verder over na zou willen denken; ik wil gewoon even weg. Ik wil met Wen kunnen praten over hoe ik me voel – ik ben er gewoon niet zo handig in, dat hele gevoelgedoe, en Wen kent me. En ze wil het beste voor me, dus als ik iemand kan vertrouwen... Bovendien vind ik het daar mooi, en leuk, en ik ben benieuwd hoe het met de huisjes gaat, en ik wil misschien ook wel even een rondje jammen met de jongens.

Ik ga voet bij stuk houden.

Het valt uiteindelijk reuze mee om Gwen in betrekkelijke pais en vree over te halen mee te gaan naar de Wadden. Ik denk dat ze er diep vanbinnen nog steeds geen hout aan vindt – ik weet wel dat ik veel meer een buitenmens ben dan zij – maar ik heb de meest luxe suite in Hotel 's Graven Huis geboekt en voor Gwen op zaterdag, dat is dus morgen,

de uitgebreidste wellness-behandeling die ze in de aanbieding hadden. Dat hotel heeft een behoorlijk indoor-zwembad, een sauna, een mineraalrijk modderbad, een *floatation*-tank (ik weet niet precies waar dat voor is, maar het wordt op de website aangeprezen als ontzettend ontspannend) en allerlei soorten massage.

Terwijl zij daar dan ligt te modderen en floaten en zweeten en weet ik het niet wat, wil ik kijken of ik even rustig met mijn zus kan praten. Als het tenminste niet zo druk is in de Vis dat ze vol aan de bak moet, want dan heb ik natuurlijk vette pech. Wen kan verschrikkelijk hard buffelen, maar ik zie haar niet een diepgravend, analyserend gesprek met mij hebben over mijn verknoopte gevoelssituatie terwijl ze bestellingen rondbrengt.

Ik moet nog maar even zien hoe dat gaat aflopen; in geval van nood pak ik de verrekijker en loop ik langs het strand naar het vogelbroedgebied. Ik hou van vogels kijken, al kom ik daar ongeveer even vaak aan toe als aan bas-spelen.

Ik ben voor nu al blij dat we op de weg zitten en dat Gwen vanmorgen met verrassend veel enthousiasme het hoogstnoodzakelijke voor een weekendje weg heeft ingepakt. Voor mij past dat in een sporttasje, maar voor haar komt er natuurlijk een rolkoffer tot je middel aan te pas. Geeft niks, we zijn toch met de auto, op de boot gaat dat ding van haar in de bagagekar en op het eiland komt iemand ons wel ophalen. Ofwel Ax of Wen met Axels Land Rover, ofwel Vinnie met zijn zelf geïmporteerde Amerikaanse jarenzestig vw-hippiebusje. Dat ding heeft zelfs een naam, hoe heet het ook alweer.

‘Gwen, weet jij nog hoe Vinnie die bus van hem altijd noemt?’

‘Hoe moet ik dat nou weten? Heet dat ding niet gewoon “de bus”?’

‘Nee, nee, een vrouwen naam, ik weet het wel maar ik kan er niet op komen.’

‘Typisch voor jou, hè, Mart?’

Ze kijkt me aan met een opgetrokken wenkbrauw, zie ik als ik even een halve seconde mijn ogen van het asfalt trek, maar haar stem klinkt helemaal niet als dat ik-maak-een-grapje-gezicht dat ze snel heeft opgezet. Haar stem klinkt eigenlijk best wel scherp.

‘Wat bedoel je precies?’ vraag ik, mijn toon zo neutraal mogelijk.

‘Nou...’ zegt ze, ‘je bent gewoon meestal... een beetje langzaam, weet je wel? Ik bedoel niet dat je dom bent, want dat ben je natuurlijk niet als je architect bent, maar gewoon...’

‘Een beetje... langzaam,’ zeg ik bedachtzaam; ik moet hier even op kauwen. Vindt ze me eigenlijk een slome of zo? Ze zegt het op een manier alsof ik niet helemaal goed bij mijn hoofd ben.

Het blijft een tijdje stil, maar als ik de oprit naar mijn aardbevingsschade-boerderij in draai vervolgt ze eindelijk: ‘Volgens mij heeft het ook te maken met wat voor soort mens je bent. Ik ben gewoon veel meer een stadsmens dan jij, jij bent meer... dorpsner.’

Ik parkeer de auto. ‘Gwendolijn, ik weet niet of je het je nog kunt herinneren, maar wij kennen elkaar van de middelbare school. In Elburg. Ik woonde in Doornsteek-’

‘Doornsteek is een gat. Drie boerderijen aan een provinciale weg. Mijn ouders komen uit Utrecht en Amersfoort en ik ben opgegroeid in Elburg.’

‘Elburg is toch met de beste wil van de wereld geen stad te noemen?’

‘Maar het is een stuk groter dan Doornsteek. En ik heb stadse genen.’

Voor haar is de kous af. Ik blijf nog heel even door de voorruit staren, al staat de motor al uit. Zou het zin hebben om haar te herinneren aan al die dingen die ik heb gedaan in de periodes dat het uit was tussen haar en mij? Mijn stage in Dubai, dat congres over bouwen met 3D-printers in New York, mijn studiereis naar Japan? Ik haal diep adem en besluit van niet; ik heb niet de indruk dat het zal landen.

Kijk, daar heb je het weer: ik heb geen zin om de confrontatie met haar aan te gaan, omdat ik denk dat het nergens toe leidt. Omdat... omdat ik dus eigenlijk denk dat ze het niet gaat snappen. Zeg het nou maar hardop tegen jezelf, Martin: omdat je denkt dat ze er te dom voor is.

Met een explosief lachje kom ik ineens in beweging en stap ik uit: het is ook te idioot voor woorden. Zij denkt van mij dat ik een slome – en in haar ogen waarschijnlijk toch ook wel enigszins domme – dorpsjongen ben, ik denk van haar dat ze niet voldoende intellectuele capaciteit heeft om met haar in discussie te gaan en haar ongelijk te bewijzen, en dus laat ik het maar zo.

We lopen samen, in stilzwijgen, naar de voordeur van de boerderij. Maar al zeg ik niets, mijn gedachten staan niet stil: als ik het zo op een rijtje zet, klinkt Gwen-en-ik eigenlijk best wel als een rampscenario. Als het een gebouw was en ik maakte een risicoanalyse, zou ik zeggen: niet doen.

Ik trek aan de bel: ik vind dat altijd zo leuk, huizen met een trekbel. Hier kan je tenminste nog ouderwets belletje-trekken, in plaats van zoemertjeduwen.

De deur gaat vrijwel direct open en het vriendelijke gezicht van mevrouw Mulder glimt ons tegemoet. We krijgen

koffie, krentenbrood met heerlijk dik boter (ik zie Gwen een beetje griezelen en mompel in haar oor: ‘Als jij niet wilt eet ik het wel op, hoor’) en vervolgens een rondleiding. Meneer Mulder gaat weer aan het werk in de stal en mevrouw Mulder laat zowel haar prachtige boerderij zien als de vreselijke scheuren en barsten die de aardbevingen hebben gemaakt. Ik heb al een paar reparaties uitgevoerd, en die worden ook vol trots getoond. Ik hoef zelf niets te zeggen, mevrouw Mulder is zo ontzettend vol lof over mijn werk dat ik me moet inhouden om niet te zeggen dat het allemaal wel meevalt. Maar dat doe ik niet: ergens kan ik het natuurlijk toch niet uitstaan dat mijn vriendin misschien van me denkt dat ik dom ben.

Gwen zegt niet zo veel. Ze kijkt rond met grote ogen en doet zo aardig en charmant als ze kan, en ik zie haar het mooie, verrassend moderne interieur van de boerderij opzuigen als een spons.

‘Je zult wel trots zijn op je mannetje, hè?’ zegt mevrouw Mulder hartelijk tegen Gwen, als we na nog een kop koffie dit keer door de achterdeur – als goede bekenden – weer naar buiten stappen.

Gwen knikt, nog steeds met grote ogen.

We stappen in, rijden weg.

Het hele eind tot aan de veerhaven wisselen we geen woord.

Op de boot haal ik koffie voor mezelf en thee voor Gwen. Ze wil wel iets eten, dus ik kom terug met gevulde koeken en zachte witte broodjes met ham en kaas. Die bekijkt ze weer met zo’n blik, net als bij dat krentenbrood met boter van mevrouw Mulder, maar ik zeg: ‘Ja, het is een veerboot, hoor, geen restaurant. Ze hebben gevulde koeken, van die

zachte watjes met beleg zoals dit, en ik geloof dat je ook nog wel een tosti kan bestellen, maar daar wilde ik liever niet aan beginnen.'

'Mag ik die met kaas?'

Ik zie haar zich neerleggen bij het feit dat het niet beter gaat worden dan dit en vraag me voor de zoveelste keer af waar het toch vandaan komt dat ze zo'n luxepaardje is. Haar ouders zijn helemaal niet zo.

Het was op school al opvallend: zij en Elodie, de twee mooiste meisjes van de hele school, hadden allebei iets over zich alsof ze bij voorbaat al recht hadden op alles eersteklas. De beste plaatsen, het lekkerste eten, de leukste vrienden, de hoogste cijfers. De mooiste banen, als ze van school kwamen. Het was altijd een stevige, maar volkomen onder water gevoerde, strijd wie de mooiste was. Het moet voor Gwen een grote slag zijn geweest toen Elodie op haar zestiende overstapte op een volwassenen-avondschool, om overdag in *Het leven dat we leiden* te gaan spelen. Ja, die soap. Ze werd binnen een week wereldberoemd in heel Nederland, heeft geloof ik twee seizoenen meegedaan en verdween toen naar het buitenland voor een glanzende internationale modellencarrière.

Elodie had gewonnen.

Ik was de eerste paar weken dat Elodie van school was zo ontroostbaar als een puber kan zijn, want god, wat was ik verliefd op dat meisje. Iedereen wist het ook, ik had het hele schooljaar achter haar aan gelopen als een ridder met een kanten zakdoekje om zijn geharnaste arm geknoopt. Thee voor haar gehaald, haar tas gedragen. Ik werd nooit haar vriendje, ik heb haar zelfs niet één keer gezoend, maar wat vond ik haar geweldig.

Ongeveer een maand nadat Elodie van school was, be-

gon Gwendolijn plotseling tegen me te praten. Ze had nog nooit iets tegen me gezegd – ik was tenslotte kamp-Elodie – maar nu ineens kwam ze naast me zitten in de kantine. Ik snapte er toen niets van, maar nu begrijp ik het denk ik wel: ze was aan de ene kant dan wel hard voorbijgestreefd door Elodie, maar aan de andere kant was ze nu ook alleenheerseres over onze school, en daarbij hoorde ook de erfenis van de bewonderende ridder met het zakdoekje om zijn arm.

Ik dus.

Ik werkte in eerste instantie niet zo goed mee – ik was echt verliefd geweest en ik had echt verdriet – maar toen ik Gwen mocht zoenen namen de hormonen gewoon de overhand. Zoals dat gaat. En ineens was ik het vriendje van het mooiste meisje van de school, en dat was eigenlijk niet zo vervelend.

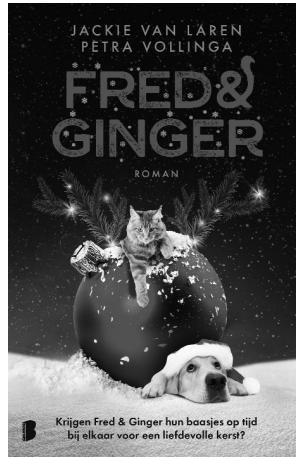
Wende vond het maar niks; die begreep niet hoe ik van zo'n vreselijke verliefdheid voor Elodie zomaar kon overstappen op Gwen. Ik snapte het zelf denk ik ook niet helemaal, op dat moment, maar nu, als ik terugkijk, kan ik wel zien hoe zo iets kan verlopen. Het is alleen best verwonderlijk dat we nog steeds bij elkaar zijn, bijna tien jaar later. Zeker gezien het aantal keer dat het uit is geweest tussen ons.

Nu kan het niet meer uit.

Nu krijgen we een kind, samen.

Met een zucht hap ik in mijn witte watje met ham. Het smaakt naar niks.

LEES MEER VAN
Jackie van Laren

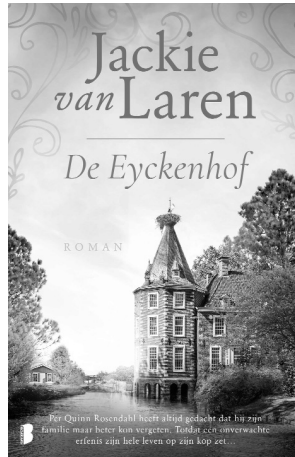
Fred, een blijmoedige golden retriever, komt bij Jasmijn in de Bethlehemstraat wonen. Zij heeft hem dan wel uit het asiel gehaald, maar eigenlijk heeft ze helemaal geen tijd voor een hond. Verderop in de straat woont Ginger, een deftige, iets te dikke rode Maine Coon-poes. Ze maakt zich zorgen om Steven, haar mens, die nooit meer de oude is geworden sinds zijn vrouw bij hem weg is. Tegen de verwachtingen in raken Fred en Ginger bevriend, al moeten hun baasjes in eerste instantie niks van elkaar hebben.

Dan, op een dag, verdwijnt Fred. Is hij op zoek gegaan naar zijn oude huis of is er iets ergers gebeurd? De feestdagen naderen, buiten sneeuwt het en Ginger moet alles uit de kast halen om Fred terug te vinden. Is hun vriendschap sterk genoeg om alle problemen op te lossen? Zelfs die van Jasmijn en Steven? Want zeg nou zelf, met kerst wil toch iedereen op een grote paarse bank onder een dekentje zitten?

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Jackie van Laren*

Op bungalowpark De Eyckenhof lijkt alles tegen te zitten. Na het overlijden van de oude baron is het kasteeltje bij het park in verval geraakt, gaat het inkomen van beheerdersechtbaar Henk en Rosie van Marle zo achteruit dat ze vrezen voor hun pensioen, kan hun zoon Joost het geluk niet vinden in zijn relatie en werk en is hun kleinzoon Aloys in stilte aan het worstelen met de liefde. Maar als architect Per Quinn Rosendahl zich het lot van het kasteeltje aantrekt begint alles te veranderen, zelfs voor de kosmopolitische, ongebonden Per: kan hij nog wel vertrekken?

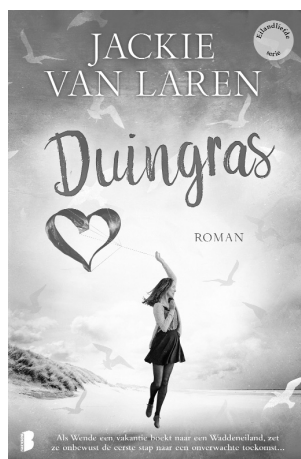
Ook Charlie Blum komt op De Eyckenhof terecht als ze een zomerhuisje erft van haar oom, een vermaarde kunstschilder. Ze komt erachter dat hij daar een tweede leven leidde, met de grote liefde die de inspiratie was voor zijn beroemdste kunstwerk. Die ontdekking werpt ook een ander licht op Charlies eigen relatie: is haar vriend wel haar droompartner? Als ze echt gelukkig wil worden, zal ze eerlijk moeten zijn tegen zichzelf en tegen anderen.

Charlie vindt, net als Per, Joost en Aloys, op De Eyckenhof iets wat ze niet had verwacht. Een gevoel van thuishoren, van familie en misschien zelfs wel van ware liefde...

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN
Jackie van Laren

Deel 1 in de *Eilandliefde*-serie

Wende Freriks staat op een keerpunt in haar leven: ze is gestopt met haar opleiding en is totaal onverwacht gedumpt door haar vriend. In een opwelling boekt ze twee weken vakantie op een waddeneiland, om het einde van haar relatie te verwerken en te bedenken wat ze nou eigenlijk wil met haar leven.

In Grote Vis, de enige strandtent op het eiland, raakt ze aan de praat met de eigenaar Axel en zijn beste vriend Vincent. De twee zijn tegenpolen: zo vrolijk en flirterig als surfer Vincent is, zo serieus en ontoegankelijk is Axel. Nu ze er toch is helpt Wende de twee her en der met een klusje, en al snel komt ze er dagelijks, raken ze echt bevriend en lijkt haar oude leven heel ver weg. Behalve oprechte vriendschap voelt Wende ook iets anders voor de stugge Axel, al wil ze daar nog niet te veel over nadenken nu haar nieuw verworven vrijheid net een beetje begint te wennen. Tot haar ex ineens voor haar neus staat en alles op zijn kop zet...

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Jackie van Laren*

Deel 2 in de *Eilandliefde*-serie

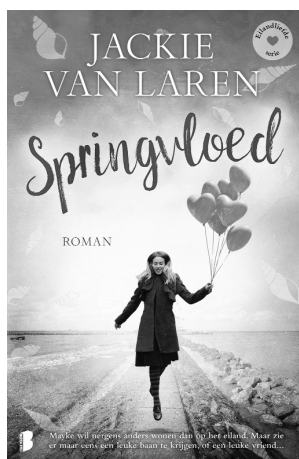
Vincent is een surfer, een losbol, een vrijbouter. Dus als zijn beste vriend Axel zijn hulp niet meer nodig heeft in Grote Vis, de strandtent die ze samen runden, omdat Axels nieuwe geliefde Wende zijn plek inneemt, kan hij dat alleen maar toejuichen: vrijheid, blijheid. Toch? Hij verruilt het Waddeneiland voor surfparadijs San Diego en geniet van zijn leventje in de zon, vrij van enige verplichting, maar na drie maanden slaat de verveling toe. Hij mist Axel, hij mist kitesurfen en hij mist... iets wat hij zelf nog niet kan benoemen.

Als Vincent terugkeert naar het eiland, blijkt de vriendenkring daar uitgebreid te zijn met de achttienjarige Milena, een nichtje van Wende dat na een traumatische gebeurtenis een veilige haven nodig had. Terwijl hij met hernieuwde energie en motivatie helpt bij allerlei nieuwe plannen met Grote Vis, gaat hij zich steeds meer betrokken voelen bij het welzijn van Milena. Maar die durft niet zomaar iemand te vertrouwen...

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Jackie van Laren*

Deel 3 in de *Eilandliefde*-serie

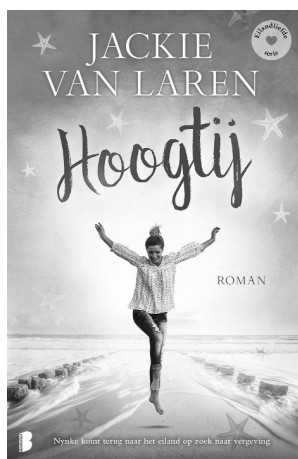
Mayke Ferwerda is een jonge vrouw die geboren is op het eiland, en die als een van de weinigen van haar leeftijdgenoten heel zeker weet dat ze er ook wil blijven wonen en er haar leven wil opbouwen. Maar zo veel werk is er niet, en zie maar eens een leuke partner te vinden die hetzelfde over de toekomst denkt... Gelukkig is ze al een heel eind op weg met haar plannen: ze heeft als kok bij Grote Vis, de enige strandtent van het eiland, de leukste baan die ze zich kan voorstellen. En ze heeft een vriendje, al is hij volgens haar ouders misschien niet helemaal een ideale schoonzoan.

Het enige wat haar danig irriteert is het feit dat de strandtent van een dreigend faillissement gered is door Cam, een losbollige surfer uit een deftig gezin met veel te veel geld. Gelukkig heeft ze haar baan nog, maar nu hangt die arrogante kwal de hele tijd rond op haar werk. Hij is zelfs min of meer haar baas! Of is hij misschien toch minder onuitstaanbaar dan hij op het eerste gezicht lijkt?

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN
Jackie van Laren

Deel 5 in de *Eilandliefde*-serie

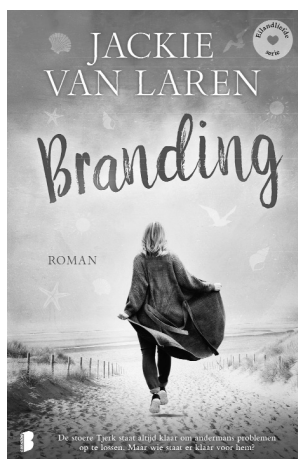
Yvonne, het zusje van Tjeerd, is op zestienjarige leeftijd van het eiland af gestuurd naar haar strenge tante in Leeuwarden, omdat ze als bloedmooie, arrogante puber volkomen onhandelbaar werd. Jaren later heeft ze haar lange blonde haar afgeknipt en haar naam terugveranderd naar Nynke, haar eerste naam. Ze wil actrice worden, maar voordat ze kan beginnen aan haar opleiding wil ze haar jeugdzonden achter zich laten. Daarom keert ze, vroeg in de zomer, stilletjes terug naar het eiland om het goed te maken met iedereen die ze in het verleden heeft gekwetst.

In de huisjes bij strandtent Grote Vis logeert Daan (van het bekende duo Daan en Nout), die daar incognito op het terras muziek maakt. Als Nynke en Daan elkaar ontmoeten is er een klik, maar ze twijfelen aan elkaars motieven: hij is bekend, zij wil actrice worden; zij is mooi, hij is een versierder. Tot een flinke storm voor veel schade zorgt. Het hele eiland is in rep en roer, Daan en Nynke steken de handen uit de mouwen, en dan leren ze elkaar pas echt goed kennen.

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN
Jackie van Laren

Deel 6 in de *Eilandliefde*-serie

Tjerk Boomsma, leider van de reddingsbrigade, ex-commando en eigenaar van Pension Westerveld, is degene bij wie iedereen op het eiland aanklopt als er iets aan de hand is. Nu burgemeester De Lange weg is en er nog geen nieuwe burgemeester is aangesteld, geldt dat des te meer. Ook de vriendengroep die samen strandtent Grote Vis runt kan op zijn onvoorwaardelijke steun rekenen: bij alle perikelen rondom Wende en Axel, Cam en Mayke, Vincent en Milena en alle andere oude bekenden uit de Eilandliefde-serie weet Tjerk wel raad.

De stoere, koppige Tjerk is van nature een einzelgänger, maar door alles wat er speelt op het eiland, en door de komst van een nieuwe burgemeester – een stevig type, zowel bestuurlijk als fysiek – kan hij zich niet afzijdig houden. Botsingen zijn onvermijdelijk. En toch: gaandeweg groeit er in hem een voorzichtig vlammetje voor iemand bij wie hij dat absoluut niet had verwacht. Is de liefde dan toch nog voor hem weggelegd?

Verkrijgbaar als

